

Zákon sám v § 3 č. 3 vylučuje osvobození tehdy, je-li divadelní představení spojeno s taneční zábavou, a předpokládá tedy, že představení koná se na »divadle«, kde je možno konati také taneční zábavu; tím zřejmě připouští, že slovem »divadlo«, nemínil jenom budovy určené výhradně pro pořádání představení divadelních, nýbrž i místnosti jiné, které jsou způsobily také, aby se v nich konaly taneční zábavy. Stížnost správně poukazuje na to, že při názoru žal. úřadu bylo by osvobození divadelních představení, t. j. reprodukcí dramatických děl, ilusorní všude tam, kde — jak je tomu po většině s výjimkou větších měst — není samostatné divadelní budovy. Nebylo by však zajisté žádného rozumného důvodu, aby reprodukce dramatických děl, které zákon osvobozuje patrně vzhledem k jich kulturnímu a výchovnému významu, byly osvobozeny od dávky jenom tam, kde se náhodou konají v samostaném divadle, kdežto jinak by výhody osvobození postrádaly. Výhodou, kterou zákon zřejmě chce poskytnouti reprodukci dramatického díla pro tuto jeho povahu, měnila by se ve výhodu poskytovanou divadelní budově jako takové, a pro privilegované postavení těchto budov o sobě není zajisté důvodu. Žádá-li zákon, aby dramatické dílo bylo provedeno »na divadle«, neoznačuje tím místo, kde se představení pořádá, nýbrž způsob, jakým dramatické dílo se reprodukuje: aby předvedení dramatického díla bylo osvobozeno, nestačí jakákoli jeho reprodukce, na př. předčítáním, nýbrž třeba reprodukce divadelním způsobem, t. j. na jevišti herci, kteří představují osoby v zdramatisovaném ději zúčastněné svým jednáním celý děj bezprostředně před očima diváků předvádějí. Děje-li se reprodukce dramatického díla takto divadelním způsobem, pak je lhostejno, koná-li se představení v budově výhradně určené pro pořádání divadelních představení či v místnosti resp. prostore jiné. Není tedy ani v daném případě, kde — jak nesporno — reprodukce pašiových her děla se způsobem divadelním, osvobození od dávky na překážku okolnost, že představení nekonalo se v samostatném divadle, nýbrž v sále tělocvičny.

Nař. rozhodnutí spočívá tudíž na nesprávném právním pojetí předpisů § 3 č. 3 prav. o vybírání dávky ze zábav, pročež bylo je na základě § 7 zák. o ss zrušiti.

Č. 3278.

Zdravotnictví. — Živnostenské právo. — Řízení před nss-em: Závěr úřadu o otázce místní potřeby podružného závodu zubotechnického, o jehož schválení strana zažádala, může nss přezkoumati toliko s hlediska § 6 zák. o ss.

(Nález ze dne 23. února 1924 č. 3015).

V ě c: Jan D. v K. (adv. Dr. Jindř. Zuklín z Prahy) proti ministerstvu obchodu o podružný závod živnosti zubotechnické.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Podáním z 24. května 1922 žádal st-l, jemuž byla rozhodnutím zsp-é v Praze udělena koncese k provozování živnosti zubo-

technické se stanovištěm v Karlíně, za schválení podružného závodu této živnosti se stanovištěm v Kralupech n./Vlt., omezeného na osobní výkon praxe po dva dny v týdnu.

Rozhodnutím ze 14. srpna 1922 nevyhověla zsp žádosti této vzhledem k místním poměrům, k nimž dle § 23, odst. 5 živn. řádu dlužno míti zřetel.

Nař. rozhodnutím z 15. září 1922 nevyhovělo min. obch. odvolání z toho podanému z důvodů rozhodnutí v odpor vzatého, jelikož v okrese kralupském vykonávají zubní praxi 3 lékaři, takže jest o potřebu obyvatelstva postaráno.

Ve stížnosti do toho podané namítá st-l, že rozhodnutí jest nezákonné a poukazuje na ustanovení 2. odst. § 7 min. nař. z 20. března 1892 č. 55 ř. z., dle něhož nemá býti měřítkem místní potřeby pouze potřeba obyvatelstva toho místa, pro něž se o koncesi žádá, nýbrž potřeba širšího obvodu, dle okolnosti živn. okresu. V dalším pak omezuje se st-l na to, že uvádí okolnosti, z nichž dovozuje, že potřeba obyvatelstva v Kralupech n./Vlt. a v celém okrese pol. vyžaduje, aby zřízení podružného závodu živnosti zubotechnické bylo schváleno.

Touto formulací stížnosti chtěl patrně st-l vznéstí námitku, že žal. úřad nesprávně hodnotil potřebu obyvatelstva. Posouditi otázku, vyžaduje-li potřeba obyvatelstva, aby byla udělena koncese zubotechnická, po případě aby bylo povoleno zříditi její podružný závod, jest volné hodnocení skutkových okolností ve správním řízení zjištěných a závěr z toho vyplývající jest součástí skutkové podstaty. Nss jsa vázán skutkovou podstatou, na níž úřad své rozhodnutí založil, nemůže skutkové okolnosti přezkoumávati meritorně, nýbrž musí se vzhledem k ustanovení 2. odst. § 6 zák. o ss omeziti na zjištění, není-li nař. rozhodnutí ztíženo nějakou podstatnou vadou řízení, totiž není-li tu rozpor se spisy, není-li šetření provedeno neúplně neb zda nebyly porušeny podstatné formy řízení.

Stížnost v tom směru žádné námitky neformuluje, nýbrž poukazuje pouze na určité okolnosti, o nichž má za to, že jsou pro posouzení potřeby obyvatelstva rozhodné.

St-l poukazuje především na to, že ani v obvodu osp-é v Kralupech, ani v sousedních okresech pol. není usazen žádný zubní technik. Než okolnost ta sama o sobě nemá ještě za následek, že by koncese udělena býti musela, nýbrž v takovém případě náleží úřadu posouditi, není-li o potřebu obyvatelstva jinak postaráno. V daném případě dospěl úřad k závěru, že tomu tak jest, poněvadž v pol. okrese kralupském vykonávají zubní praxi 3 lékaři.

Stížnost dále poukazuje na to, že před krátkou dobou byla udělena koncese k provozování živnosti zubotechnické se stanovištěm v Kralupech, jež však zanikla, že od té doby se místní poměry nijak nezměnily, takže místní potřeba i nadále tu jest a byla prokázána. Okolnost, že pro Kralupy byla svého času udělena koncese, nevyklučuje, aby úřad, rozhoduje o žádosti za novou koncesi, znovu zkoumal potřebu obyvatelstva a aby koncesi odepřel, dospěje-li k úsudku, že potřeba obyvatelstva udělení koncese nevyžaduje.

Konečně se poukazuje ve stížnosti na to, že jeden zubní lékař se z Kralup odstěhoval, takže v celém okresu jsou toliko 2 zubní lékaři.

K této skutkové okolnosti nemůže býti hleděno, když st-1 ani ne tvrdí, že nastala před vydáním nař. rozhodnutí a nedovojuje z okolnosti té nesprávnost skutkového zjištění, na němž nař. rozhodnutí se zakládá.

Ježto nebylo shledáno, že by skutkové zjištění bylo ztíženo nějakou z podstatných vad v 2. odst. § 6 zák. o ss udaných, dlužno stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 3279.

Váleční poškozenci: * Výše sirotčího důchodu nemanželského dítěte podle § 23 zák. č. 142/1920 jest nezávislá na výši alimentů, k jichž placení se nemanželský otec zavázal soudním smírem.

(Nález ze dne 25. února 1924 č. 5022/23).

Prejudikatura: Boh. 2204 adm.

Věc: Nezletilá Marie R., zastoupená mateřskou poručnicí Marií R. a poručníkem z povolání Antonínem K. ve Velkém L. proti ministerstvu sociální péče o sirotčí důchod.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Výměrem zem. úřadu pro péči o válečné poškozence v Brně z 19. ledna 1922 byl nezl. Marii R. ve Velkém L., dne 29. prosince 1921 narozené nemanželské dceři ve válce zemřelého Adolfa K., na základě zák. z 20. února 1920 č. 142 Sb. přiznán sirotčí důchod ročních 96 Kč od 1. května 1920 do dokonání 16. roku neb do dřívějšího jejího zaopatření s 50% drahotní přírůžkou měsíčních 4 Kč až na další.

Odvolání nezl. Marie R., zastoupené mateřskou poručnicí Marií R. st. min. soc. péče nař. rozhodnutím zamítlo z těchto důvodů:

Dle spisů okr. soudu ve V. uzavřen byl dne 11. července 1913 u jmenovaného soudu mezi poručníkem nezl. Marie R. Robertem Sch. a otcem a zástupcem nezl. Adolfa K., Alofem K. st. smír, dle něhož tento poslednějši uznal, že nezl. Adolf Kirschner jest otcem nezl. Marie Terezie R., dne 29. prosince 1911 narozené, a zavázal jmenovaného k placení měsíční částky 8 K na výživu a vychování uvedeného dítěte, a byl tento smír také vrchnoporučensky schválen.

Tímto smírem byl ve smyslu § 1380 o. z. o. závazek nezl. Adolfa K. ke konání otcovských povinností vůči nezl. Marii R. jednou pro vždy přesně určen, a neměl tedy nemanž. otec nad ujednané alimenty žádného dalšího závazku k řečenému dítěti z důvodu otcovství.

A poněvadž sirotčí důchod jest dle povahy své náhradou za ztrátu, již dítě utrpělo smrtí otcovou, jest možno nezl. Marii R. na základě §§ 21 a 23 zák. z 20. února 1920 č. 142 Sb. přiznati důchod sirotčí jen v té výši, kolik činí vyrovnané alimenty, tedy ročně 96 Kč.

O stížnosti do rozhodnutí toho podané uvážil nss toto:

Zákon z 20. února 1920 č. 142 Sb. postaviv co do podmínek nároku dle § 21 nemanželské děti válečných poškozenců, uvedených v § 20,